

ПЪТЯ КЪМ ЩАСТИЕТО

Приказка от Ян Павликовски

Зад седем планини, зад девет реки на края на голяма гора стоела малка бедна колиба на една вдовица. Тя имала само един син, Янко. Той гледал как майка му денонощно работи, а при все това, в къщи няма парче хляб. Янко решил да тръгне по света да търси щастие, и да помогне на бедната си майка.

С торба на рамо и камшик в ръка тръгнал Янко на път.

Вървел Янко ден, вървял два, стигнал в полунощ до един кръстопът. На къде да тръгне, мислил Янко и сгледал под столетен дъб седи старец, задълбочен в голяма книга.

— Дядо, търся пътя към щастieto, кажи ми кой е той.

— Ще ти кажа, — рекъл стареца, но преди това трябва да ми служиш една година и шест недели без заплаща. Ако през това време бъдеш търпелив и послушен, ще ти покажа пътя към щастieto.

Янко се съгласил.

II

Колибата на пустинника била на една горска поляна. Пред колибата имало малка градинка с най-различни цветя. Сутрин и вечер Янко трябвало да ги полива с вода от изворчето. Едно от тия цветя, което расло в сред градината изисквало най-много грижи. При изгрев слънце то разтваряло своите сеити листенца, които едва чуто прошепвали: — „вода“! Янко трябвало да приготви вода и да чака тоя момент. Най-малкото закъснение би докарало голямо нещастие: листенцата биха увехнали.

Янко много се грижел да не закъснее нито една секунда, и чудното цвете великолепно расло. Пустинника бил доволен от Янко и често вечер го просвещавал в мъдростта на своите книги.